

La darrera victòria de l'exèrcit català

Un estudi històric i una prospecció arqueològica han reconstruït fil per randa la batalla de Talamanca. El 13 d'agost de l'any 1714 els austriacistes, a les ordres del Marquès del Poal, van derrotar les tropes borbòniques a Talamanca

El 13 d'agost de l'any 1714 l'exèrcit català va derrotar les tropes borbòniques a Talamanca. Aquesta és la darrera batalla que van guanyar les tropes de Catalunya. Poc més d'un mes després, l'11 de setembre, la ciutat de Barcelona queia en mans dels Borbons, es posava el punt i final a la Guerra de Successió i s'abolien les llibertats nacionals de Catalunya.

Talamanca: la darrera victòria de l'exèrcit català. 13 d'agost de 1714 és l'estudi històric sobre aquest episodi de la Guerra de Successió que han presentat avui, al castell de Talamanca, Francesc Serra, doctor en Història Moderna i Contemporània de la UAB, i Gustau Erill, catedràtic de Llengua Catalana de Secundària.

Aquest estudi, que es convertirà en un llibre, va començar a prendre forma fa tres anys gràcies a una carta que el Marquès del Poal, comandant en cap de l'exèrcit català a l'interior del país, va enviar durant la batalla al Consell de Cent. A la carta, que es troba a l'arxiu Casa de l'Ardiaca, el Marquès del Poal explica els llocs i els moments claus d'aquesta batalla. "Gràcies a les paraules del Marquès del Poal hem pogut saber -explica Serra- els llocs exactes i fins i tot les hores en les quals es combatia. Així com el número de baixes que hi va haver i els soldats que van lluitar".

La batalla va enfrontar, entre el 13 i el 14 d'agost, els austriacistes, a les ordres del Marquès del Poal, amb les tropes borbòniques del Conde de Montemar. L'estudi demostra que va ser un enfrontament de dimensions considerables i en el qual hi va haver més de 600 baixes entre morts i ferits.

L'estudi reivindica la figura del Marquès del Poal, el protagonista de la darrera victòria de l'exèrcit català, i les seves tropes vencedores, que es van acollir a la capitulació del Castell de Cardona, el 18 de setembre del 1714, darrera plaça de la resistència catalana. Per a Serra, l'èxit de l'exèrcit català en la batalla es deu a què les tropes del Marquès del Poal "coneixien a la perfecció la complicada orografia del territori".

A peu del camp de batalla

A partir de les pistes que Serra i Erill van trobar a la missiva, es va proposar fer una prospecció arqueològica a la zona marcada com el camp de batalla. L'equip de didàctica del patrimoni de la

Universitat de Barcelona, dirigit per Francesc Xavier Hernández, van inspeccionar la zona "per veure si ens ajudava a interpretar aquell conflicte".

"No vam trobar armes, perquè després de qualsevol conflicte es recullen, ni morts, perquè s'enterren", explica Hernández. "En aquestes prospeccions es troben elements més minúsculs, però que serveixen per documentar les restes de la història: sivelles o peces de metall i de bales de plom".

Aquestes troballes i la reconstrucció de la batalla gràcies a la prospecció i al llibre de Serra i Erill podrien servir, a més de per completar aquell moment de la història de Catalunya "per fer que Talamanca s'arribi a convertir en un referent turístic de l'interior de Catalunya", segons Hernández.

Tot i que la zona on es van enfrontar els dos exèrcits havia estat sacsejada pels furtius del metall, Hernández subratlla que "s'ha trobat material suficient per fer-nos una bona idea del que va passar al lloc dels fets que ocupava uns 6 quilòmetres quadrats i hem arribat a diferenciar les bales catalanes de les espanyoles". Tot això ha servit a aquest equip per reconstruir la batalla de Talamanca i saber com es va desenvolupar el combat que va suposar la darrera victòria d'un exèrcit que ja no existeix.

<http://www.avui.cat>

http://www.avui.cat/article/cultura_comunicacio//38181/la/darrera/victoria/lexercit/catala.html